

Sortir del pou (1)

written by Pere Grau i Rovira | 24 de maig de 2024

No sé definir d'altra manera la situació que ens han "regalat" les eleccions del dia 12: hem caigut en un pou del qual no és impossible de sortir-ne, però sí més que difícil. Però quedar-se en lamentacions i amb impropis contra l'un o contra l'altre no ens ajudarà de cap manera a sortir-ne. Deixant, doncs, al calaix la gran decepció que comparteixo amb tants catalans, faré un esforç per expressar concisament en un parell d'articles la cascada de pensaments que em volten pel magí, centrant-ho en dos punts: el paper d'ERC i la possibilitat de noves eleccions.

Tot plegat, és clar, serà paper mullat si el PP, amb els arguments que sigui, facilita un govern Illa. I pensem que "en aras de la sagrada unidad" no hi ha res que els sigui impossible. Suposem de moment que això sigui força improbable, ja que reforçaria Sánchez a Madrid i això deu ser la darrera cosa que volen, però de més verdes en maduren.

Pel que fa a ERC, ja vaig escriure fa temps que per mi era molt trist veure com el partit seguia a ulls clucs un procés d'autodestrucció. I ara que el partit en paga les conseqüències, continua tocant la mateixa música. En lloc de superar les rancunietes partidistes i fer un pas endavant generós a favor del país, declara que passarà a l'oposició, i per tant avortar ja de principi les maniobres que encara pogués fer Puigdemont per ser investit. És clar que d'un dia per l'altre tot pot canviar i les decisions preses a cop calent es poden revisar, però no em puc creure gaire que Junqueras que, digui ara A o digui ara B, encara és l'home fort del partit, faci res per portar Puigdemont a la presidència. Si m'equivoqués i, senzillament per pur pragmatisme, fes el que calgués per aconseguir un govern independentista, aquest pas seria el primer graó per repescar molts dels vots que ha perdut i per la tornada d'ERC al seu

important paper a la política catalana, digne de l'herència de Macià i Companys.

En un dels comentaris que he llegit aquests dies, l'autor suposava que aquesta rotunda declaració de passar a l'oposició podia també ser motivada per un intent d'obligar Puigdemont a retirar-se de la vida política. Em costa molt de creure que els dirigents d'ERC puguin ser tan tanoques de no veure que això els deixaria en una situació que només faria que accelerar la davallada del partit fins a extrems residuals i posaria definitivament el seu qualificatiu d'independentistes en ridícul. Deixeu-m'ho dir ben clar: al meu modest parer, Carles Puigdemont és l'única àncora de salvament que té ara ERC, per salvar-se de la desaparició com a partit rellevant a Catalunya. I si no s'ho creuen, el temps ja ho confirmarà.

Permeteu-me que repeteixi el que també he dit més d'una vegada: ERC no és cap "valor prescindible" a la política catalana. En l'eix social ens cal aquest partit (o el que el substituís) com a element imprescindible en el joc democràtic del país, i podria tenir la millor probabilitat de ser el que governés una república catalana. Per què, doncs, es comporta tan sovint amb rebequeries impròpies de veritables homes d'estat, que ja li costen aquesta davallada?

Pel que fa a l'anunci de Puigdemont de retirar-se de la vida política si no era investit president, aquest punt no arribaria fins al moment que Illa o un altre unionista accedissin a la presidència de la Generalitat. Això vol dir que si tot s'aboqués a noves eleccions, només seria després d'aquestes que el nostre president legítim hauria de prendre aquella decisió. De cap manera abans.